

Dosarul nr. 2ra-255/19

Prima instanță - (Judecătoria Chișinău, sediul Buiucani) O. Cojocaru
Instanța de apel - (Curtea de Apel Chișinău) I. Cimpoi, I. Secrieru, A. Danilov

ÎNCHEIERE

13 februarie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Valeriu Doagă
Mariana Pitic
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de avocatul Nicolae Daniliuc în
interesele lui Igor Bogos,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Igor Bogos
împotriva Ministerului Justiției cu privire la constatarea încălcării dreptului la
judecarea cauzei în termen rezonabil, repararea prejudiciului moral și compensarea
cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 16 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care
s-a respins apelul declarat de Igor Bogos și s-a menținut hotărârea din 28 iunie
2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani,

c o n s t a t ă:

La 16 martie 2018 Igor Bogos a înaintat cerere de chemare în judecată
împotriva Ministerului Justiției, prin care a solicitat constatarea încălcării dreptului
la judecarea cauzei în termen rezonabil, încasarea sumei de 25 000 lei cu titlu de
reparare a prejudiciului moral și 6 000 lei cu titlu de compensare a cheltuielilor de
judecată.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că, în temeiul Legii nr. 87 din 21
aprilie 2011, la 7 noiembrie 2017 s-a adresat cu cerere de chemare în judecată
împotriva Republicii Moldova cu privire la repararea prejudiciului moral cauzat
prin încălcarea dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei și compensarea
cheltuielilor de judecată.

Conform prevederilor art. 4 alin. (4) din Legea nr. 87 din 21 aprilie 2011,
cererea de chemare în judecată se examinează de instanța de judecată sesizată în
cel mult 3 luni de la depunerea sa.

Astfel, Igor Bogos a invocat că instanța de judecată a examinat cererea de
chemare în judecată din 7 noiembrie 2017 tocmai la 15 martie 2018, peste
termenul limită stabilit de art. 4 alin. (4) din Legea nr. 87 din 21 aprilie 2011.

Prin urmare, consideră că astfel instanța de judecată a încălcat în mod flagrant termenul legal de judecare a cauzei, aducând atingere drepturilor lui și cauzând-ui un prejudiciu moral estimat în sumă de 25 000 lei.

Prin hotărârea din 28 iunie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, cererea de chemare în judecată înaintată de Igor Bogos împotriva Ministerului Justiției cu privire la constatarea încălcării dreptului la examinarea cauzei în termen rezonabil, repararea prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată, s-a respins ca neîntemeiată.

În motivarea soluției prima instanță a reținut că în speță depășirea termenului cu o lună nu poate fi considerată ca fiind de natură să aducă atingere gravă drepturilor reclamantului.

Instanța de fond a menționat că, conform raportului motivat, conduita instanței a fost îndreptată întru examinarea cât mai promptă a cauzei, 2 ședințe, judecătorul acționând cu celeritate, iar depășirea termenului nu poate fi considerat ca o încălcare, atât timp cât dreptul privind examinarea în termen rezonabil a cauzei urmează a fi privit ca un drept complex.

La 23 iulie 2018, Igor Bogos a declarat apel împotriva hotărârii din 28 iunie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani.

Prin decizia din 16 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul declarat de Igor Bogos și s-a menținut hotărârea din 28 iunie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani.

La 20 noiembrie 2018, avocatul Nicolae Daniliuc, în interesele lui Igor Bogos, a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei din 16 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău și a hotărârii din 28 iunie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, cu emiterea unei noi hotărâri prin care cererea de chemare în judecată să fie admisă integral.

În motivarea recursului, fiind reiterate circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei, recurentul a exprimat dezacordul cu soluția instanțelor de judecată ierarhic inferioare, invocând că instanța de apel a interpretat eronat și a aplicat greșit art. 4 alin. (4) din Legea nr. 87 din 21 aprilie 2011.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Colegiul menționează că recursul împotriva deciziei din 16 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău a fost declarat la 20 noiembrie 2018, în termen.

În conformitate cu art. din 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării cauzei, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de

fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmers împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, Colegiul consideră că recursul declarat de avocatul Nicolae Daniliuc în interesele lui Igor Bogos, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se declară inadmisibil recursul înaintat de avocatul Nicolae Daniliuc în interesele lui Igor Bogos.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Valeriu Doagă

judecătorii

Mariana Pitic

Dumitru Mardari